

— Бати Сашко, — извика малкият и се скри задъ полата на майка си.

*

И ето днесъ учителътъ си спомни за братчето на Сашка, затова се запъти къмъ тѣхната кѣща. Тя бѣше съвсемъ на края. Изкривена, полусъборена отъ вѣтроветѣ, които тукъ си даваха среща. Дворътъ безъ ограда се сливаше съ околнитѣ ниви.

Още отдалечъ стариятъ учителъ долови нѣкакви нѣжни звуци. Пѣсенъта бѣ проста, овчарска, но тя привличаше съ своята бисерна чистота. Щастлива усмивка затрептѣ по лицето на стареца. Той се приближи полeka до кѣщичката.

Следъ малко учителътъ бѣше въ едничката стая на тази кѣща всрѣдъ полето. Вжтре нищо не бѣше се промѣнило отъ лани. Сжщото легло въ жгъла, сжщата маса съ тѣканата покривка, сжщитѣ два стола. Дори ланскиятъ календаръ стоеше още на стената като едничко украшение. Посрещна го братчето на Сашка. То държеше въ едната си ржка нова гждулка. Очитѣ му бѣха широко отворени и не изнепада, а възторгъ се четѣше въ тѣхъ. Виждаше се, че мом-

ченцето бѣ още подъ впечатлението на току-що заглѣхналата овчарска пѣсенъ.

Нѣколко минути се гледаха мълчаливо учителътъ и братчето на Сашка. Малкиятъ прѣвъ се свѣсти отъ унеса. Той издигна руситѣ си вежди и запита:

— Господинъ учителю, носишъ ли цигулката?

Едва сега си спомни учителътъ своето нѣкогашно обещание.

*

На другия день ученицитѣ бѣха много изненадани, задето не виждатъ стария любимъ учителъ, изправенъ като винаги всрѣдъ училищния дворъ. Само Сашко знаеше кжде е той. Знаеше, но мълчеше. Очитѣ му свѣтѣха повече отъ другъ пжтъ, защото нѣкаква гордостъ ги озаряваше.

А ето каква бѣше работата. Тази сутринъ Сашко срещна учителя тѣкмо като завиваше къмъ тѣхната кѣща. Подъ мишница носѣше цигулката, скрита въ изтърканъ калѣфъ. Усмихна се нѣкакъ особено на Сашка и попита:

— Спи ли още братчето ти, Сашко?

— Сега той е у дома, — мислѣше си момчето. — Колко